

Sygn. akt VIII *Pa 191/15*

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska (spr.) SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa S. S. (S.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej we W.

o uchylenie kary porządkowej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 22 czerwca 2015 r. **sygn. akt** IV P 990/14

oraz zażalenia pozwanej na postanowienie zawarte w punkcie 2

wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 22 czerwca 2015 r. **sygn. akt** IV P 990/14

1) oddala apelację powoda;

2) na skutek zażalenia pozwanej zmienia częściowo zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanej dodatkowo kwotę 1.130,57 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści złotych 57/100);

3) oddala zażalenie w pozostałym zakresie;

4) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego i zażaleniowego.

(-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 191/15

UZASADNIENIE

Powód S. S. domagał się od pozwanej – (...) S.A. we W. uchylenia zastosowanej wobec niego kary nagany nałożonej w dniu 12 listopada 2014 roku.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że kara została na niego nałożona w sposób bezzasadny i nieprawidłowo, bowiem nie dokonał zarzucanego mu czynu kradzieży. Wskazał, że pozwany nie wystąpił o sprawdzenie monitoringu z miejsca zdarzenia, a zawierzył stroniczej notatce funkcjonariusza Służby Ochrony Kolei.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i wskazała w uzasadnieniu, że potwierdzeniem popełnienia kradzieży przez powoda jest mandat karny. Nadto pozwana podała, że pozew winien zostać uznany za spóźniony, gdyż został wniesiony z naruszeniem materialnoprawnego terminu z art. 112 § 2 k.p. W ocenie (...) S.A. we W. zastosowanie względem powoda odpowiedzialności porządkowej było w pełni uzasadnioną reakcją pracodawcy na popełniony przez niego czyn.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015 roku, sygn. akt: IV P 990/14 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach oddalił powództwo w całości. W punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że powód był zatrudniony u pozwanej na podstawie umowy o pracę na stanowisku maszynisty. Zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji dnia 3 listopada 2014 roku około godz. 15.00 S. S. z innym pracownikiem pozwanej R. K. wyprowadzali skład wagonów z bazy paliw (...) do stacji P.. Podczas jazdy manewrowej nieustalone osoby zaczęły otwierać zawory w cysternach, co się często zdarza przy wyciąganiu składu z bazy paliw. Powód wraz z R. K. zatrzymali skład i wykorzystując otwarte zawory z cysterny zaczęli spuszczać paliwo do pojemnika plastikowego. Funkcjonariusze (...) Ochrony (...) w tym czasie zaobserwowali dwie osoby przy cysternach, z których jedna spuszcza paliwo z wagonu cysterny do pojemnika. Sąd I instancji ustalił, że osoby te, którymi byli R. K. i S. S. zaczęły uciekać, a po krótkim pościgu zostały zatrzymane. Zabezpieczono także pojemnik plastikowy z 30 litrami oleju napędowego, którego wartość ustalono na kwotę 150 zł, a później zwrócono właścicielowi firmie (...). Przybyły na miejsce patrol w osobach funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji sierżanta K. K. oraz sierżanta M. P. (1) po rozpytaniu S. S. i R. K. zaproponował im przyjęcie mandatów karnych w kwocie po 250 zł, na co wyrazili oni zgodę.

Jak ustalił Sąd I instancji po wpłynięciu raportu do pracodawcy o zdarzeniu z dnia 3 listopada 2014 roku powód i R. K. złożyli pisemne wyjaśnienia sytuacji z dnia 3 listopada 2014 roku, w których zaprzeczyli swojemu udziałowi w zdarzeniu. Pismem z dnia 12 listopada 2014 roku, doręczonym powodowi w dniu 13 listopada 2014 roku, pozwana na podstawie art. 108 kodeksu pracy nałożyła na powoda karę nagany za nieprzestrzeganie przez powoda ustalonego porządku i organizacji pracy polegającego na tym, iż w dniu 3 listopada 2014 roku o godz. 15.15 na stacji P., podczas wykonywania obowiązków służbowych, został zatrzymany przez (...) Ochrony (...) w T. w związku z kradzieżą paliwa – oleju napędowego w ilości 30 litrów. Powód został pouczony o prawie do wniesienia sprzeciwu i skutkach nieodrżucenia sprzeciwu.

Według ustaleń faktycznych Sądu I instancji pismem z dnia 18 listopada 2014 roku powód złożył sprzeciw od wymierzonej kary porządkowej wskazując w uzasadnieniu, że nie był sprawcą kradzieży. Po przeprowadzeniu konsultacji związkowych, w wyniku których związek zawodowy wyraził na piśmie zastrzeżenia co do nałożonej kary porządkowej pozwana poinformowała powoda, że po ponownym przeanalizowaniu sprawy, podtrzymuje stanowisko co do nałożenia kary porządkowej nagany nie znajdując podstaw do jej uchylenia. Stosowne pismo z dnia 3 grudnia 2014 roku zostało doręczone powodowi w dniu 5 grudnia 2014 roku. Sąd I instancji wskazał, że ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów w postaci umowy o pracę i potwierdzenia odbioru pisma o nałożeniu kary porządkowej w aktach osobowych powoda, pisma Komendy Miejskiej Policji P. k. 60, dokumentacji SOK k. 102-105,

dokumentacji Komendy Miejskiej Policji k. 106-111, pisma powoda i R. K. k. 37-38, zawiadomienie o nałożeniu kary porządkowej k. 7, pisma powoda k. 8, sprzeciwu powoda k. 6, pism pozwanej k. 3-4, 61, pisma z dnia 28 listopada 2014 roku k. 62. Sąd uwzględnił dowody z dokumentów, jako że ich prawdziwość nie była przez strony kwestionowana. Ponadto Sąd Rejonowy w ustaleniach stanu faktycznego oparł się na dowodach w postaci zeznań świadka H. D. k. 93-94, A. M. k. 93-94, M. P. (2) k. 122-123, J. M. k. 123, M. R. k. 123, K. K. k. 123-124, zeznań świadka W. M. k. 95, częściowo zeznań świadka R. K. k. 94-95 oraz częściowo zeznań powoda k. 124-125. Sąd I instancji wskazał, że oddalił wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z zapisu monitoringu (...), gdyż wobec braku zapisu dowodu nie da się przeprowadzić. W ocenie Sądu I instancji zeznania świadków: M. R., M. P. (2), J. M. i K. K. są wiarygodne, gdyż składały je osoby będące funkcjonariuszami publicznymi, trudno zatem im zarzucać, że celowo pomawiają powoda o zachowanie, które nie miało miejsca. Ponadto powód przyjął mandat karny i go wykonał. Sąd Rejonowy wskazał, że powód i R. K. zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy SOK w pościgu podjętym bezpośrednio po złapaniu ich na gorącym uczynku. Zdaniem Sądu I instancji nie ma znaczenia okoliczność, że brak dowodów wskazujących, iż powód i R. K. otwarli zawory z paliwem. Kradzieżą jest bowiem również zabór paliwa z zaworów otwartych przez kogoś innego. Sąd I instancji podał, że w odniesieniu do zeznań powoda i świadka R. K. dał im wiarę jedynie w części, w jakiej przystają do ustalonego stanu faktycznego. Zdaniem Sądu ich twierdzenia, że nie kradli paliwa stoją w jaskrawej sprzeczności nie tylko z zeznaniami funkcjonariuszy SOK, ale także z dokumentacją. Sąd także podkreślił, że powód, jak i R. K. przyjęli mandaty karne za kradzież paliwa, a powinni byli zdawać sobie sprawę z konsekwencji swojego postępowania. Sąd Rejonowy podał, iż mandat karny jest rodzajem orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie o wykroczenie i jako taki jest również dowodem urzędowym wskazującym fakt popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 kw przez powoda. Ponadto w ocenie Sądu I instancji zeznania powoda i świadka R. K. różniły się w opisie zdarzenia, powód twierdził, że funkcjonariusze SOK nieskutecznie gonili sprawców, zaś R. K. wskazał, że nie podjęli pościgu. Czyni to w opinii Sądu I instancji ich zeznania niewiarygodnymi. Zdaniem Sądu sprzeczność obu wersji wskazuje, że tak powód, jak i świadek R. K. mijają się z prawdą. Sąd orzekający zauważył także, że powód dopiero po dowiedzeniu się, że grożą mu konsekwencje służbowe nagle zmienił swoje stanowisko i zaprzeczał swojemu sprawstwu, choć wcześniej dobrowolnie przyznał się do kradzieży przyjmując mandat karny.

W opinii Sądu I instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd I instancji podał treść przepisów regulujących materialnoprawne i formalnoprawne warunki zastosowania przez pracodawcę względem pracownika kar porządkowych, w szczególności art. 108 k.p., art. 109 k.p. oraz art. 112 k.p. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach podał, że pracodawca zasadnie nałożył na powoda karę nagany z uwagi na nieprzestrzeganie przez powoda ustalonego porządku i organizacji pracy polegającego na tym, iż w dniu 3 listopada 2014 roku o godz. 15.15 na stacji P., podczas wykonywania obowiązków służbowych, został zatrzymany przez (...) Ochrony (...) w T. w związku z kradzieżą paliwa – oleju napędowego w ilości 30 litrów. Nie budziło najmniejszych wątpliwości Sądu I instancji, że powód jest sprawcą kradzieży paliwa w miejscu pracy i dopuścił się przewinienia pracowniczego, które uzasadniało nałożenie kary porządkowej. W ocenie Sądu Rejonowego ciężar gatunkowy przewinienia uzasadniał nałożenie kary nagany, a zarazem pracodawca dopełnił formalnoprawnych wymogów związanych ze sposobem i terminem nałożenia kary. Opierając się na powyższych rozważaniach Sąd I instancji oddalił powództwo. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając powoda jako stronę przegrywającą kosztami postępowania, na które złożyły koszty zastępstwa procesowego strony pozwanej reprezentowanej przez radcę prawnego, ustalone na podstawie § 11 ust. 1 pkt. 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w wysokości czterokrotności stawki minimalnej z uwagi na znaczny nakład pracy pełnomocnika.

W apelacji od wyroku powód S. S. zaskarżył wyrok w całości. Powód zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu, że powód kradł paliwo, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Powód argumentował, że funkcjonariusze SOK podjęli pościg za osobami, które odkręciły zawory paliwa w cysternie, jednakże nieskutecznie, po czym zatrzymali powoda i R. K.. Wskazał, że w notatce urzędowej funkcjonariuszy SOK

pominięto też pozostałe pojemniki, które leżały porozkładane przy wagonach - cysternach, które opisywał świadek A. M.. S. S. podnosił, iż kradzież paliwa przez niego jako maszynistę byłaby bezsensowna, gdyż nie zdołałby go ukryć. Powód argumentował także, że nie został zwolniony z pracy przez pracodawcę, co wskazuje że istotnie nie próbował dokonać zaboru paliwa. Powód wskazał również, że okoliczność przyjęcia mandatu karnego nie wskazuje na jego winę, nie taka była jego motywacja, gdyż pragnął jedynie uniknąć kłopotów.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zastosowanej wobec powoda kary porządkowej, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według czterokrotności stawek minimalnych, według norm przepisanych. Ewentualnie domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwana wiosła o oddalenie apelacji powoda w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w wysokości czterokrotności stawki minimalnej przewidzianej w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z uwagi na znaczny nakład pracy pełnomocnika.

Pozwana wskazała, że apelacja ma charakter bezzasadny i nie zawiera żadnych przekonujących argumentów przeciwko orzeczeniu Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach, które jest ze wszech miar słuszne i prawidłowe. Wywody apelacji nie znajdują merytorycznego uzasadnienia i stanowią jedynie dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Pozwana wniosła zażalenie na zawarte w punkcie 2 wyroku w części, w jakiej żądanie zasądzenia od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu nie zostało uwzględnione (i tym samym zostało oddalone) - to jest co do kwoty: 1.147,57 zł.

Zaskarżonemu postanowieniu pozwana zarzuciła naruszenie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 98 §3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 109 §2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wniosku strony pozwanej o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości - to jest poprzez ograniczenie kwoty zasądzonej na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu wyłącznie do kwoty kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej przez radcę prawnego oraz poprzez brak zasądzenia od powoda na rzecz strony pozwanej kwoty pozostałych, poniesionych przez stronę pozwaną kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony - w postaci poniesionych przez stronę pozwaną wydatków w sprawie. Pozwana argumentowała, że wydatki poniesione przez stronę pozwaną i objęte spisem kosztów złożonym na rozprawie w dniu 17 czerwca 2015 r. mają charakter wydatków celowych i niezbędnych.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia wyroku poprzez podwyższenie zasądzonej na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu kwoty 240 zł o dalszą kwotę 1.147,57 zł, i tym samym o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej całej tak ustalonej kwoty, tj. łącznie 1.387,57 zł - tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto pozwana wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego, w tym zwrotu opłaty sądowej od zażalenia oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym w wysokości czterokrotności stawki minimalnej przewidzianej w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z uwagi na znaczny nakład pracy pełnomocnika.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Oceniając materiał dowodowy zgromadzony przed Sądem I instancji, należało uznać że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego zgodnie, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania

zaskarżonego wyroku. W szczególności Sąd I instancji ustalił, że pozwana nałożyła na S. S. karę nagany z uwagi na nieprzestrzeganie przez powoda ustalonego porządku i organizacji pracy polegającego na tym, iż w dniu 3 listopada 2014 roku o godz. 15.15 na stacji P., podczas wykonywania obowiązków służbowych, został zatrzymany przez (...) Ochrony (...) w T. w związku z kradzieżą oleju napędowego w ilości 30 litrów. Powód nie przedstawił żadnych argumentów, ani dowodów, które wskazywałyby na inny przebieg zdarzenia niż ten przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jedyne sprawcy kradzieży powódi świadek R. K. twierdzili, że dokonały jej inne nieustalone osoby, a zeznania obciążających ich funkcjonariuszy (...) Ochrony (...) mijają się z prawdą. Jednakże trudno uznać, iż funkcjonariusze (...) Ochrony (...) nie mając w tym żadnego interesu, a nawet narażając się na odpowiedzialność karną oskarżyli niesłusznie dwie nieznanne im osoby o kradzież. Nadto jak słusznie uwypuklał Sąd I instancji R. K. i S. S. przyjęli zaproponowane im mandaty karne. Nie sposób przyjąć, iż powód przyjął na siebie winę za wykroczenie, którego nie popełnił, mając pełne możliwości obrony przed zarzutami. Również stanowisko powoda jakoby przyjął mandat karny dążąc do uniknięcia dalej idących konsekwencji nie może zostać zaakceptowane jako nielogiczne. Osoba oskarżona o czyn którego nie popełniła zaprzecza zarzutom, zwłaszcza w chwili zdarzenia, nie zaś rozważa opłacalność przyznania się do winy. Dopiero na potrzeby niniejszego postępowania powód zaczął wskazywać, że nie dopuścił się czynu z art. 119 § 1 k.w. na szkodę pracodawcy. Jednakże przeciwne wnioski płyną z wyników postępowania dowodowego, w szczególności zeznań świadków w szczególności funkcjonariuszy SOK i Policji, którzy opisali okoliczności zdarzenia z dnia 3 listopada 2014 roku. Zasadnie Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wskazał, że pozwana dopełniła formalnych wymogów wymierzenia pracownikowi kary porządkowej, w szczególności poinformowała powoda na piśmie o rodzaju naruszenia obowiązków pracowniczych i dacie zdarzenia oraz poinformowała go o prawie zgłoszenia sprzeciwu i terminie jego wniesienia. W opinii Sądu II instancji stopień naruszenia obowiązków pracowniczych wynikający przede wszystkim z umyślnego działania powoda na szkodę pracodawcy poprzez kradzież mienia na kwotę 150 zł uzasadnia nałożenie kary nagany. Dbanie o dobro zakładu pracy, w tym mienie zakładu oraz mienie powierzone pracodawcy stanowi podstawowy obowiązek pracownika określony w art. 100 § 2 pkt. 4 k.p. Jak zasadnie podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 lipca 2001 roku, sygn. akt: I PKN 532/00 (OSNP 2003/11/265) „Usiłowanie kradzieży na szkodę pracodawcy stanowi ciężkie naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego dbałości o mienie pracodawcy (art. 52 § 1 pkt 1 w związku z art. 100 § 2 pkt 4 KP).”

Reasumując w ocenie Sądu II instancji zarzuty podniesione w apelacji były nieuzasadnione. Stanowiły one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, które stały się podstawą wyroku, który odpowiada prawu. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 § 1 kpc oddalił apelację jako bezzasadną (punkt 1 wyroku).

W punkcie 2 wyroku Sąd II instancji na skutek zażalenia pozwanej częściowo zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz pozwanej dodatkowo kwotę 1.130,57 zł.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na rozprawie w dniu 17 czerwca 2015 roku pełnomocnik pozwanej złożył spis kosztów na kwotę 1.147,57 zł, w tym 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1007,97 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika strony pozwanej na rozprawę i z powrotem, 96,10 zł tytułem opłat za przejazd autostradą oraz 26,50 zł. Sąd nie jest związany przedłożonym przez stronę spisem kosztów i podlega on jego weryfikacji, tym niemniej złożenie spisu kosztów powoduje obowiązek Sądu orzeczenia o tych kosztach procesu. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się do pisma pełnomocnika pozwanej z dnia 17 czerwca 2015 roku i nie wskazał powodów, dla których nie uwzględnił złożonego spisu kosztów. W opinii Sądu II instancji wskazane w spisie kosztów z dnia 17 czerwca 2015 roku wydatki należą do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony i miały charakter uzasadniony. Sąd jedynie oddalił wniosek skarżącej o uwzględnienie kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, jako że był to wydatek zbędny. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 1 f) ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006r. (Dz.U.2015.783 j.t. ze zm.) nie podlega opłacie skarbowej dokonanie czynności urzędowej, wydanie zaświadczenia i zezwolenia (pozwolenia, koncesji) albo złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawach zatrudnienia,

wynagrodzeń za pracę. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 wyroku oddalając zażalenie w pozostałym zakresie (pkt. 3 wyroku).

O kosztach orzeczono w oparciu o przepisy art. 98 kpc oraz § 2 w zw. z § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013r., poz. 461 j.t. ze zm.) w punkcie czwartym orzeczenia zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego i zażaleniowego.

(-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia